

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. M.**, bytem P, zastoupen Mgr. Lucií Tycovou Rambouskovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Žitná 1575/49, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: KÁMEN Zbraslav, a.s., IČ 018 20 460, se sídlem Praha 5, Žitavského 1178, zastoupen JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Dlouhá 16, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. MHMP 1390792/2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 8. 2013 č. j. 005485/13/OVDŽP/Mk, byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Nový rodinný dům P. – Z., ulice B.“, na pozemku parc. č. X/Y v katastrálním území Z. K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. MHMP 1390792/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodnutí stavebního úřadu v části změněno a ve zbytku potvrzeno. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného.

Žalobce předně namítl, že správní orgány obou stupňů vydaly v dané věci nesprávná úřední rozhodnutí. Poukázal na pochybení odvolacího správního orgánu, který nedoručil rozhodnutí zástupci žalobce, ale přímo žalobci, a to dne 25. 11. 2013, ačkoliv byl žalobce v odvolacím řízení zastoupen. Žalobce uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu mu bylo doručeno dne 31. 8. 2013, dne 10. 9. 2013 podal proti tomuto rozhodnutí odvolání k žalovanému.

Žalobce namítl nesprávné posouzení skutkového stavu a nezákonný postup správních orgánů obou stupňů při posuzování tohoto skutkového stavu.

Žalobce upozornil, že stavební úřad posuzoval jeho záměr podle § 90 stavebního zákona, s tím, že vydal rozhodnutí pouze na základě nesouhlasného stanoviska dotčeného orgánu. Jelikož záměr pro umístění v chráněném ložiskovém území (dále jen „CHLÚ“) nebyl v souladu s požadavky § 90 stavebního zákona, nebylo prováděno další dokazování za podmínek § 51 odst. 3 správního řádu. Dotčený orgán - Magistrát hl. m. Prahy, odbor životního prostředí (dále jen „OŽP“), posoudil ve svém stanovisku ze dne 15. 7. 2013, č. j. S-MHMP-0370211/2013/1/OZP/VI soulad stavebního záměru podle jmenovitě uvedených zákonů, přičemž dospěl k závěru, že záměr není v souladu se zákonem č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon). OŽP dovodil, že projektová stavba má být umístěna na pozemku č. p. X/Y v k. ú. Z., jež se nachází v CHLÚ Zbraslav I. Toto území bylo stanoveno, resp. rozšířeno na současnou velikost rozhodnutím Ministerstva životního prostředí – odboru výkonu státní správy ze dne 5. 8. 2002, z iniciativy místní těžební organizace Kámen Zbraslav. Závazné stanovisko lze tedy vydat jen na základě vyjádření Obvodního báňského úřadu pro území hl. m. Prahy a kraje Středočeského (dále jen „OBU“), který ve vyjádření ze dne 18. 6. 2013, č. j. SBS/17259/2013/OBU-02/1 se stavbou rodinného domu nesouhlasil pro rozpor s ustanovením § 18 odst. 2 horního zákona. Žalobce dále konstatoval, že správní orgány nezkoumaly podstatné okolnosti související s novelami horního zákona, historií chráněného ložiskového území Zbraslav a podmínkami pro umístění, popř. provedení stavby s odkazem na § 19 horního zákona a stavební zákon. Dále žalobce shrnul vývoj situace v chráněném ložiskovém území, kdy v r. 1994 došlo ke zmenšení tohoto území tak, že nezasahovalo do obytné zóny, avšak v r. 2002 došlo k opětovnému navrácení hranice území, čímž došlo ke změně podmínek ohledně umísťování staveb v tomto území. Závěrem dodal, že právní řád nyní stanovisko těžební organizace nevyžaduje.

Žalobce dále namítl, že se správní orgán nevypořádal s aktuálním zněním právního řádu. Dále správní orgán nezohlednil ani to, že v současné době je chráněné ložiskové území vytvořeno na základě existence výhradního ložiska, kámen však výhradním nerostem není. Horní zákon tedy neumožňuje zřizování chráněného ložiskového území, ale stavební uzávěry či ochranného pásma podle stavebního zákona. V tom spatřuje žalobce zneužívání historického určení výhradního ložiska.

Dále žalobce odkázal na závěr stanoviska OŽP, s tím, že nesouhlasné stanovisko bylo vydáno bez jakéhokoliv dokazování, zjišťování případných podmínek ztížení či znemožnění využití území. Zdůraznil, že umístění stavby na předmětné stavební parcele nemůže ztížit či omezit její využití, když se nachází v „čistě“ obytné zóně, která je určena k bydlení. Vydané stanovisko, že by umístění stavby bylo v rozporu se zákonem, tedy shledává nesprávným a ničím nepodloženým. Nadto se pozemek nachází již ve stávající zástavbě rodinných domů, přičemž v těchto případech bylo stavitelům/žadatelům o umístění stavby stejným úřadem vyhověno. Stavební úřad se podle názoru žalobce spokojil toliko s vyjádřením Odboru životního prostředí, jehož stanovisko bylo založeno na vyjádření Obvodního báňského úřadu, avšak bez zhodnocení všech požadavků podle § 90 stavebního zákona a bez pokračování v dalším dokazování. Žalobce konstatoval, že nesouhlasný postoj Obvodního báňského úřadu nemůže být s odkazem na § 19 odst. 1 horního zákona určující pro orgán kraje v přenesené působnosti. Dle názoru žalobce neudělením souhlasu došlo k zásahu

do právní sféry žadatele, přičemž správní orgán porušil povinnost chránit práva a právem chráněné zájmy fyzických osob.

Dále žalobce namítl, že správní orgán pochybil, když mu neumožnil vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uvedl, že podklady, tedy vyjádření OŽP a OBÚ, jsou neobjektivní, zavádějící, nesrozumitelné a jednoznačně neodůvodněné, přičemž došlo k porušení zásady materiální pravdy, neboť rozhodnutí správních orgánů nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V opačném případě by totiž podle názoru žalobce správní orgány dospěly k závěru, že nesouhlasné stanovisko je nesprávné a povolení stavby není v rozporu s veřejným zájmem, když se jedná již o zastavěnou oblast a obytnou zónu. To lze doložit jinými rozhodnutími orgánu prvního stupně ohledně povolení okolních staveb, stejně jako sdělením veřejného ochránce práv provádějícím v dané věci šetření.

Závěrem tedy žalobce shrnul, že orgány obou stupňů postupovaly při hodnocení důkazů a práci s právním předpisem, na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí, v rozporu se zásadami správního řízení obsaženými ve správním řádu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě stručně zrekapituloval průběh správního řízení s tím, že za účelem objektivního posouzení předmětné věci požádal Ministerstvo životního prostředí o posouzení stanoviska OŽP ze dne 15. 7. 2013, č. j. S-MHMP-0370211/2013/OTP/VI. Opatřením zn. 2569/500/13, 76072/ENV/13 ze dne 4. 11. 2013 Ministerstvo životního prostředí uvedené závazné stanovisko potvrdilo. Žalovaný odkázal na ust. § 149 odst. 3 správního řádu a uvedl, že v daném případě pouze ověřil, zda stavební úřad postupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, ověřil podklady, na jejichž základě prvostupňový orgán rozhodnutí vydal, přičemž neseznal žádné nové rozhodné skutečnosti. Navrhl tedy zamítnutí žaloby.

V průběhu řízení společnost KÁMEN Zbraslav, a.s., která provádí v předmětné lokalitě těžbu kamene, uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení. Ve svém vyjádření uvedla, že žalobu nepovažuje za důvodnou a ztotožňuje se s odůvodněními napadených rozhodnutí. Nesouhlasí se stavebním záměrem žalobce, přičemž odkázala na ust. § 18 odst. 2 horního zákona, s tím, že v daném případě žalobcem zamýšlená stavba žádným způsobem nesouvisí s dobýváním výhradního ložiska a její případné umístění není nezbytné v zákonem chráněném obecném zájmu. Dále by mohlo dojít k fyzickému poškození stavby, za což by zúčastněná osoba mohla být odpovědná. Následně se vyjádřila k zúžení chráněného ložiskového území, k němuž došlo v r. 1994, které podle jejího názoru bylo provedeno v rozporu s horním zákonem. K podnětu zúčastněné osoby opět došlo k rozšíření tohoto území do původní velikosti. Dále uvedla, že ložisko se podle § 43a odst. 1 horního zákona považuje za ložisko výhradní, ačkoliv stavební kámen je nerostem nevyhrazeným, neboť o ložisku bylo v minulosti rozhodnuto tak, že je vhodné pro potřeby národního hospodářství. K námitce žalobce, že předmětný pozemek se nachází ve stávající zástavbě rodinných domů, zúčastněná osoba vysvětlila, že dané stavby byly v chráněném ložiskovém území umístěny na základě původního rozhodnutí, které umožňovalo výjimky. S ohledem na to, že ze strany obyvatel rodinných domů docházelo ke snaze zmařit dobývání ložiska, bylo vydáno rozhodnutí výjimky již nepřipouštějící. Závěrem zúčastněná osoba odkázala na znění ust. § 90 písm. e) stavebního zákona. Konstatovala, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně neměly v dané věci jinou možnost, než žádost žalobce zamítnout. Musely totiž postupovat v souladu s ust. § 149 odst. 3 správního řádu, tedy v případě existence negativního závazného stanoviska Obvodního báňského úřadu žádost zamítnout, jinak by postupovaly v rozporu se zákonem. Zúčastněná osoba tedy navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 10. 4. 2013 podal žalobce u Úřadu městské části Praha 16 Žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, v územním řízení podle ust. § 86 ve spojení s § 79 a 85 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a § 3 a § 13b vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu. Žádost se týkala novostavby rodinného domu na pozemku parc. č. X/Y v kat. úz. Z.

Stavební úřad se obrátil na Magistrát hl. m. Prahy se žádostí o stanovisko k uvedené stavbě s ohledem na ustanovení správního řádu a horního zákona.

Dne 15. 7. 2013 vydal Odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „OŽP“) pro účely územního rozhodnutí k předmětné stavbě ve smyslu § 4 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., z hlediska ochrany složek životního prostředí závazná stanoviska a vyjádření podle správního řádu. Z uvedeného je relevantním nesouhlasné závazné stanovisko pod bodem 9. z hlediska ochrany nerostného bohatství podle § 19 zák. č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon). Z něj vyplývá, že OŽP obdržel jako dotčený orgán státní správy dne 13. 5. 2013 žádost stavebního úřadu o vyjádření k umístění předmětné stavby žalobce. S ohledem na situování stavby v chráněném ložiskovém území lze závazné stanovisko vydat jen po projednání s Obvodním báňským úřadem pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského (dále jen „OBÚ“). O jeho stanovisko bylo požádáno dopisem ze dne 31. 5. 2013, přičemž dopisem ze dne 18. 6. 2013, zn. SBS/17259/2013/OBÚ-02/1, byl se stavbou vysloven nesouhlas. OŽP odkazuje na jeho závěry, zejména k ust. § 18 odst. 2 a § 23 odst. 2 písm. g) horního zákona. Dále OŽP uvádí, že realizaci záměru stavebníka neumožňuje ani současně platný Územní plán hl. m. Prahy, přijatý vyhláškou č. 32/1999 o závazné části Územního plánu hl. m. Prahy. Závěrem tedy OŽP dospěl shodně s OBÚ k závěru, že v daném případě není veřejným, resp. obecným zájmem umístit a zřídit v chráněném ložiskovém území stavbu, která nesouvisí s dobýváním výhradního ložiska. Jedná se o soukromou stavbu a ust. § 18 odst. 1 horního zákona se zde neuplatní. Závěrem je konstatováno, že nesouhlasné závazné stanovisko je vydáno podle § 149 správního řádu.

Dne 26. 8. 2013 vydal Úřad městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí, úsek výstavby (dále jen „stavební úřad“), pod č. j. 005485/13/OVDŽP/Mk, zamítavé rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Nový rodinný dům P. – Z., ulice B.“. V odůvodnění uvedl, že záměr podle stanoviska dotčeného orgánu nesplňuje podmínky pro umístění v chráněném ložiskovém území, záměr žalobce proto není v souladu s požadavky v § 90 stavebního zákona. Stavební úřad podle § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování a žádost o vydání územního rozhodnutí zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 9. 2013 odvolání k Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebnímu a územního plánu. V něm v podstatě uvedl totožnou argumentaci, jako v žalobě, a navrhl, aby bylo odvolání vyhověno a napadené rozhodnutí změněno, popř. zrušeno a věc vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání.

Odvolací správní orgán se obrátil na Ministerstvo životního prostředí, odbor výkonu státní správy, se žádostí o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska OŽP ze dne 15. 7. 2013. Z jeho vyjádření ze dne 4. 11. 2013 zejména vyplývá, že postup OŽP byl plně v souladu s příslušnou legislativou i kompetencemi jemu svěřenými a závazné stanovisko bylo tedy potvrzeno.

Dne 19. 11. 2013 bylo odvolacím správním orgánem vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že slova „dle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona“ byla doplněna slovy „v návaznosti na ust. § 149 odst. 3 správního řádu“ a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Z odůvodnění se podává, že Ministerstvo životního prostředí ve vyjádření ze dne 4. 11. 2013 závazné stanovisko OŽP ze dne 15. 7. 2013 potvrdilo. Dále je zde odkázáno na ust. § 149 odst. 3 správního řádu, s tím, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, nebyla

zjištěna taková pochybení, která by porušovala práva účastníků řízení či jiná pochybení rozhodnutí a správního řízení, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí, příp. též jeho vrácení k novému projednání. Odvolací správní orgán změnil napadené rozhodnutí pouze tak, aby bylo zřejmé, že stavební úřad postupoval správně, když žádost zamítl.

Při jednání soudu dne 19. října 2017 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud vyhověl jeho žalobě tak, jak specifikoval v závěrečném návrhu jejího písemného vyhotovení. Pověřený zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce při jednání k vyjádření osoby zúčastněné na řízení doplnil, že nepovažuje za správné její tvrzení, že se jedná o ložisko podle § 43a odst. 1 horního zákona. Toto chráněné území bylo nad předmětnými parcelami zrušeno již v r. 1994, pokud pak bylo znovu v r. 2002 rozšířeno, není chráněno přechodnými ustanoveními podle § 43, která se týkají účinnosti od nabytí zákona ČNR z r. 1991. Dále osoba zúčastněná potvrdila žalobcovo přesvědčení, že rozšíření CHLÚ bylo „pomstou“ za chování stávajících majitelů staveb v předmětném území, což dále podrobněji rozvedl. K CHLÚ žalobce uvedl, že se jedná o formální záležitost, neboť předmětné parcely nestojí na samotném ložiskovém území. Jedná se pouze o oblast kolem ložiska, kde se nemá stavět, aby nedošlo k poškození budov. Tato část přiléhá k již vytěženému těžebnímu území, jde již jen o průjezdní ložisko. Závěrem žalobce zdůraznil, že žalovaný převzal účelové stanovisko OBÚ, nezkoumal práva jednotlivých účastníků a dostatečně své rozhodnutí neodůvodnil.

Žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, s tím, že na pokladě negativního stanoviska dotčeného orgánu je povinen žádost zamítnout. Rozhodnutí stavebního úřadu pouze v části změnil, aby došlo k naplnění zákona. V dané věci neměl možnost postupovat jinak, nadřízený správní orgán k žádosti žalovaného stanovisko OŽP potvrdil, nebyl zde prostor pro provádění dokazování.

Zúčastněná osoba uvedla, že považuje rozhodnutí žalovaného za správné a v souladu s legislativou.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 90 stavebního zákona: „*V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.*“

Podle ust. § 92 odst. 2 stavebního zákona: „*Není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být obročeny zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.*“

Ustanovení § 18 horního zákona stanoví omezení některých činností v chráněném

ložiskovém území následovně: „(1) V zájmu ochrany nerostného bohatství lze v chráněném ložiskovém území zřizovat stavby a zařízení, které nesouvisí s dobýváním výhradního ložiska, jen na základě závazného stanoviska dotčeného orgánu podle tohoto zákona. (2) Jestliže je nezbytné v zákonem chráněném obecném zájmu umístit stavbu nebo zařízení nesouvisející s dobýváním výhradního ložiska v chráněném ložiskovém území, je třeba dbát, aby se narušilo co nejméně využití nerostného bohatství. Znemožnit nebo ztížit dobývání výhradních ložisek nerostů uvedených v § 3 odst. 1 písm. a) až d) je možno jen ve zvlášť odůvodněných případech, jde-li o mimořádně důležitou stavbu nebo zařízení nebo bude-li stavbou nebo zařízením ztíženo nebo znemožněno dobývání jen malého množství zásob výhradního ložiska. (3) V chráněném území pro zvláštní zásoby do zemské kůry stanoveném pro úložiště oxidu uhličitého nelze povolit činnosti, které by vedly k narušení těsnosti úložiště oxidu uhličitého.“

Podle ust. § 19 horního zákona: „(1) Rozhodnutí o umístění staveb a zařízení v chráněném ložiskovém území, které nesouvisí s dobýváním, může vydat příslušný orgán podle zvláštních právních předpisů jen na základě závazného stanoviska orgánu kraje v přenesené působnosti, vydaného po projednání s obvodním báňským úřadem, který navrhne podmínky pro umístění, popřípadě provedení stavby nebo zařízení. (2) Žadatel o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení v chráněném ložiskovém území, které nesouvisí s dobýváním, doloží žádost závazným stanoviskem podle [odstavce 1](#).“

Podle § 51 odst. 3 správního řádu: „Je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.“ Ust. § 3 správního řádu pak stanoví, že „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“, přičemž v § 2 správního řádu jsou vymezeny některé základní zásady činnosti správních orgánů.

Podle ust. § 149 správního řádu: „(1) Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. (2) Správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. (3) Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. (4) Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží. (5) Nezákonné závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí. (6) Zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno, již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení.“

Soud konstatuje, že žalobce v žalobě uplatnil dva okruhy námitek. Jednak námitky hmotněprávní, týkající se existence chráněného ložiskového území, jednak námitky procesní povahy spočívající v tom, že žalobci nebylo v průběhu správního řízení umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž byl zkrácen na svých procesních právech.

K námitkám hmotněprávním soud konstatuje, že stavební úřad si v řízení o žádosti o umístění stavby opatřil všechna potřebná stanoviska, resp. závazná stanoviska. S ohledem na to, že jedno z těchto stanovisek, vycházející z vyjádření Obvodního báňského úřadu, bylo jednoznačně negativní, a s ohledem na ustanovení horního zákona, bylo nutno ho brát jako stanovisko závazné.

Proto stavebnímu úřadu nezbylo nic jiného, než žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby nevyhovět, a to v souladu s ust. § 149 odst. 3 správního řádu. K povaze závazného stanoviska lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2 As 41/2008 – 77: „Pokud jde o charakter závazného stanoviska podle (nového) správního řádu, to je definováno v [§ jeho](#) 149 odst. 1 jako úkon učiněný dotčeným správním orgánem na základě zákona, který zároveň není samostatným rozhodnutím, avšak jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko patří mezi podklady správního rozhodnutí ve smyslu [§ 50 odst. 1](#) správního řádu. Od nejrozličnějších typů nezávazných vyjádření či sdělení je však odlišeno i systematicky (vyjádřením, osvědčením a sdělením věnoval zákonodárce samostatnou část čtvrtou správního řádu). Podstatné je, že závazné stanovisko může správní orgán vydat jen v těch případech, k takovému účelu a v takovém rozsahu, který zákon stanoví, a zároveň musí ze zvláštního zákona vyplývat jeho závaznost pro správní orgán, který si je vyžádal a který je z tohoto důvodu musí při vydání konečného rozhodnutí vzít v úvahu jako podklad. Předpoklad výslovného zakotvení závaznosti stanoviska je opodstatněn zejména terminologickou roztříštěností zvláštních zákonů, které používají řadu pojmů promiscue. Závazné stanovisko podle [§ 149](#) správního řádu tedy má jak aspekt hmotněprávní (předurčuje obsah meritorního správního rozhodnutí), tak aspekt procesní (vyžádání závazného stanoviska od dotčeného správního orgánu je nezbytnou podmínkou pro vydání rozhodnutí ve věci samé a nedodržení této podmínky zakládá nezákonnost naposledy zmíněného rozhodnutí). Přistoupí-li tedy Nejvyšší správní soud k posouzení povahy souhlasu podle [§ 19](#) horního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2006), jak z pohledu recentní úpravy správního řízení (za jejíž účinnosti byla vydána obě správní rozhodnutí v této věci), tak i z pohledu starého správního řádu (za jeho účinnosti byl souhrnný souhlas vydán), v kontextu zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu, je ze znění citovaného ustanovení výrazně patrná především procesní podmíněnost stavebního povolení souhlasem orgánu kraje v přenesené působnosti, protože se zde výslovně uvádí, že stavební povolení bez tohoto souhlasu vydat nelze. Ustanovení § 19 odst. 2 horního zákona navíc požaduje, aby si stavební úřad sám aktivně tento souhlas od orgánu kraje v přenesené působnosti vyžádal. Svým souhlasem pak orgán kraje autoritativně určuje, že navrhovanou stavební aktivitou lze zasáhnout do chráněného ložiskového území, tj. do veřejného zájmu na ochraně a zabezpečení budoucího dobývání výhradního ložiska. **Není tedy pochyb o tom, že je stavební úřad vyjádřeným souhlasem (stejně jako nesouhlasem) vázán.**“ V obdobné situaci pak byl Magistrát hl. m. Prahy jako odvolací správní orgán, který si zcela v souladu s logikou věci opatřil ve smyslu ust. § 149 odst. 4 správního řádu doplňující vyjádření Ministerstva životního prostředí, aby si otázku existence a vlivu chráněného ložiskového území objasnil. Ani jemu s ohledem na potvrzující vyjádření Ministerstva životního prostředí nezbylo nic jiného, než rozhodnout tak, že žádosti nelze vyhovět.

Soud má tedy za to, že jak stavební úřad rozhodující v prvním stupni, tak Magistrát jako odvolací správní orgán, neměly žádnou možnost přezkoumávat správnost stanoviska báňského úřadu. Nemohly hodnotit, zda chráněné ložiskové území bylo stanoveno v souladu či v rozporu se zákonem, zda je vzhledem k poměrům v dané lokalitě jeho stanovení legitimní či nikoliv nebo z jakých důvodů či zájmů bylo stanoveno. Podstatné je, že podle vyjádření Ministerstva životního prostředí chráněné ložiskové území stanoveno bylo, přičemž horní zákon nedovoluje, aby v takovém území byly pořizovány stavby, které s dobýváním ložiska nesouvisí.

Námítky žalobce, odkazující na historický vývoj v daném území a skutečnost, že dříve byla stanovena výjimka pro umístování staveb v CHLÚ, avšak vzhledem k „chování“ obyvatel byla následně tato výjimka odstraněna, a dále i ke skutečnosti, že CHLÚ je vytvořeno na základě existence výhradního ložiska, kámen však výhradním nerostem není, soud uvádí, že s ohledem na shora uvedené nejsou v dané věci podstatnými. Základní žalobní námitkou je skutečnost, že správní orgán při svém rozhodování vyšel z negativního závazného stanoviska a, aniž by prováděl další dokazování, žádost žalobce zamítl. Správní orgán však je s ohledem na znění zákona povinen vzít závazné stanovisko jako podklad pro své rozhodnutí a řídit se jím. Naopak, pokud by z něj nevycházel, postupoval by nezákonně. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud

neprováděly další dokazování, když takový postup zákon výslovně stanoví v ust. § 149 odst. 3 správního řádu, tedy, že pokud je v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Pokud jde o procesní námitky, ty městský soud shledal důvodnými, a to jak pokud jde o správní řízení před orgánem prvního stupně, tak před odvolacím správním orgánem.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu *„nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*

Jak podle obecných předpisů o správním řízení, tak podle procesních ustanovení stavebního zákona, pokud jde o územní řízení, platí, že správní orgán je povinen před tím, než ve věci rozhodne, umožnit účastníkům řízení, aby se seznámili s podklady pro rozhodnutí a případně se k nim vyjádřili a navrhli jejich doplnění. To se však v projednávané věci nestalo, a to ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v odvolacím řízení, aniž by bylo zřejmé, jaký byl pro takový postup důvod. Správní orgán prvního stupně rozhodl bezprostředně poté, co získal podkladové stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, ale ze spisu není zřejmé, že by žalobci umožnil se seznámit s podklady a vyjádřit se k nim. Obdobně postupoval Magistrát hl. m. Prahy jako odvolací správní orgán, který si v řízení o odvolání opět doplňoval podklad pro rozhodnutí, když žádal Ministerstvo životního prostředí o vyjádření ohledně potvrzení nebo změny závazného stanoviska OŽP. Poté, co toto vyjádření získal, rozhodl, aniž by žalobci umožnil se s těmito podklady pro rozhodnutí seznámit a případně se k nim vyjádřit. V tomto směru tedy správní orgány obou stupňů postupovaly v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Je však třeba zdůraznit, že k procesním vadám soud rozhodující ve správním soudnictví přihlíží jenom tehdy, pokud šlo o podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li to mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [srov. ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního]. Soud však s přihlédnutím ke všem okolnostem případu dospěl k závěru, že tato, jinak podstatná opomenutí ze strany správních orgánů, v projednávané věci nemohla mít na konečný výsledek řízení žádný vliv. Jak je obsírně vyloženo výše, zásadním podkladem pro rozhodnutí, který byl v řízení před správním orgánem I. stupně opatřen, resp. v odvolacím řízení potvrzen, je právě závazné stanovisko orgánů ochrany životního prostředí, kterým byl stavební úřad, resp. Magistrát hlavního města Prahy, vázán. I kdyby tedy žalobce měl možnost se s tímto podkladem seznámit před vydáním rozhodnutí, nic by to nemohlo změnit na to, že stavební úřad musel postupovat podle ust. § 51 odst. 3 správního řádu, tedy bez dalšího dokazování žalobcovu žádost zamítnout. Ani respektování žalobcova práva podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu tedy nemohlo přivodit pro něj lepší výsledek řízení. Byť tedy správní obou stupňů zkrátily žalobce na jeho procesní právu, nemělo to po materiální stránce za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Soud tedy dospěl k závěru, že odvolací správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když pouze v části změnil rozhodnutí vydané správním orgánem prvního stupně, ale pokud jde o věc samotnou, setrval na stejném a žádosti o umístění stavby na předmětném pozemku nevyhověl.

Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal, že by došlo k nesprávnému posouzení skutkového stavu a nezákonnému postupu správních orgánů při posuzování tohoto skutkového stavu, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce ve věci úspěch neměl, soud mu tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení,

a toto právo soud nepřiznal ani žalovanému, kterému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.